

Η επόμενη μέρα – Παρασκευή- ήταν κι αυτή βροχερή. Το πρωί, όταν ξύπνησε ο Μπρούνο κοίταξε από το παράθυρό του και απογοητεύτηκε βλέποντας γκρίζα σύννεφα να πλησιάζουν. Κανονικά δε θα τον πείραζε και τόσο, θα μπορούσε να δει τον Σμουέλ μια άλλη μέρα που ο καιρός θα ήταν καλύτερος, όμως αυτή ήταν η τελευταία του ευκαιρία να δει τον φίλο του και να κάνει μια εξερεύνηση στην άλλη πλευρά του φράκτη.

Όσο έκανε μαθήματα με τον Χερ Λιστ ήταν αφηρημένος και κοιτούσε έξω από το παράθυρο, περιμένοντας να σταματήσει η βροχή. Σκεφτόταν πως αν δεν κατάφερνε να δει σήμερα το Σμουέλ δε θα τον ξαναέβλεπε μέχρι να έρθουν οι διακοπές και απογοητευόταν. Ευτυχώς, περίπου το μεσημέρι ο Μπρούνο παρατήρησε πως η βροχή άρχισε να υποχωρεί και καταχάρηκε όταν σκέφτηκε πως τώρα θα μπορούσε να ξαναδεί τον φίλο του και να κάνει επιτέλους μια εξερεύνηση που τόσο επιθυμούσε.

Επιτέλους, είχε φτάσει σχεδόν η ώρα για να πάει στον φίλο του, ο Χερ Λιστ μόλις είχε φύγει και η Μητέρα ετοιμαζόταν για τον μεσημεριανό της ύπνο. Ο Μπρούνο κοίταξε γύρω του και αφού βεβαιώθηκε ότι το πεδίο είναι ελεύθερο φόρεσε τις γαλότσες του και ξεκίνησε για το συρματοπλεγμα.

Όμως ο Μπρούνο καθώς έφευγε δεν είχε προσέξει πως η Γκρέτελ τον παρακολουθούσε. Η Γκρέτελ είχε υποψιαστεί πως ο αδελφός της κάτι σκάρωνε, γιατί είχε προσέξει πως κατά τη διάρκεια των πρωινών μαθημάτων με τον Χερ Λιστ ο Μπρούνο κοιτούσε συνεχώς απ' το παράθυρο. Επιπλέον, είχε προσέξει πως ο αδελφός της έφευγε από το σπίτι μερικά απογεύματα και ήθελε να μάθει πού πήγαινε και τι έκανε, σαν μεγάλη αδελφή που ήταν. Έτσι φόρεσε τις γαλότσες της και τον ακολούθησε.

Ο δρόμος ήταν λασπωμένος και οι γαλότσες των δύο παιδιών τσαλαβουτούσαν στη λάσπη. Ο Μπρούνο το ευχαριστιόταν, απολάμβανε τον περίπατο του περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Του άρεσε που τα πόδια του τσαλαβουτούσαν στη λάσπη, γιατί σε κάθε του βήμα ένιωθε πως κινδύνευε να γλιστρήσει και να πέσει όμως τα κατάφερνε, κρατούσε την ισορροπία του και δεν έπεφτε και αυτό του έδινε μεγάλη ευχαρίστηση. Αντιθέτως, η Γκρέτελ σιχαινόταν να περπατάει στη λάσπη. Ένιωθε πολύ βρόμικη. Ένιωθε τα παπούτσια της να κολλάνε στο έδαφος σε μια γλοιώδη μάζα και όταν ξεκολλούσαν γέμιζαν λάσπη.

Όταν έφτασαν στο συρματοπλεγμα ο Μπρούνο πήγε στο σημείο που πήγαινε κάθε φορά για να συναντήσει τον Σμουέλ, ενώ η Γκρέτελ για να μη τη δει ο αδελφός της κρύφτηκε πίσω από ένα δέντρο που βρισκόταν κοντά στον φράκτη. Όμως, το δέντρο που είχε κρυφτεί δεν ήταν αρκετά κοντά στον φράκτη, ώστε να ακούει τα δύο παιδιά αλλά ήταν αρκετά κοντά, ώστε να βλέπει τον αδελφό της.

Ύστερα από λίγο, παρατήρησε και κάτι άλλο στην άλλη πλευρά του φράκτη, μια τελεία που έγινε κουκίδα, που έγινε κηλίδα που έγινε μορφή που έγινε αγόρι. Το αγόρι πλησίασε τον αδελφό της και η Γκρέτελ εκνευρίστηκε και ήταν έτοιμη να επέμβει αλλά τελικά σκέφτηκε πως ήταν καλύτερο να περιμένει να δει και να ακούσει τι θα κάνουν τα δύο αγόρια.

Η Γκρέτελ έβλεπε πως τα δύο αγόρια μιλούσαν αλλά από κει που ήταν δεν κατάφερνε να ακούσει ολοκληρωμένες προτάσεις παρά μόνο κάποια κομμάτια από τα λόγια τους.

« Νόμιζα πως εξαιτίας Δε θα κατάφερνα ...», είπε ο Μπρούνο στον φίλο του.

« Κι εγώ », του απάντησε

το αγόρι από την άλλη πλευρά που απ' ό,τι παρατήρησε η Γκρέτελ φορούσε ριγέ πιτζάμες και είχε τα μαλλιά του κουρεμένα γουλί, όπως όλοι αυτοί που ζούσαν από την άλλη πλευρά του φράκτη.

« Έφερεις τις... ;» ρώτησε ο Μπρούνο και το αγόρι κατένευσε και του έδειξε ένα ριγέ παντελόني, μια ριγέ μπλούζα και ένα ριγέ σκουφάκι ακριβώς ίδια με αυτά που φορούσε. Η Γκρέτελ υπέθεσε πως ήταν η κατάλληλη στιγμή, για να επέμβει κι έτσι έφυγε απ' το δέντρο απ' το οποίο κρυβόταν και έτρεξε προς το μέρος των δύο αγοριών.

«Μπρούνο τι κάνεις εκεί;», φώναξε στον αδελφό της.

« Πώς ήρθες εσύ εδώ;», φώναξε ο Μπρούνο γεμάτος φόβο και έκπληξη.

« Σε ακολούθησα! Τώρα απάντησε κι εσύ στη δικιά μου ερώτηση!, είπε κι επανέλαβε την ερώτησή της «Τι κάνεις εδώ και ποιος είναι αυτός;».

«Αυτός είναι ο Σμούελ, και είναι φίλος μου!», είπε αποφασιστικά ο Μπρούνο, καθώς θυμήθηκε εκείνη τη φορά που είχε αρνηθεί τη φιλία του με τον Σμούελ στον υπολοχαγό Κότλερ και θυμήθηκε πως είχε αποφασίσει πως δε θα αρνηθεί ξανά τη φιλία του με τον Σμούελ.

«Κάνεις παρέα με έναν απ' αυτούς;!», είπε αηδιασμένα η Γκρέτελ.

« Γιατί τι έχουν «αυτοί» ;» ρώτησε ο Μπρούνο.

«Είναι Εβραίοι Μπρούνο, δεν ανήκουν εδώ μαζί μας, δεν είναι σαν κι εμάς.», του εξήγησε η Γκρέτελ.

« Δεν με νοιάζει που είναι Εβραίοι, δεν καταλαβαίνω τι διαφορά έχουν με εμάς!», είπε ο Μπρούνο.

« Είναι Εβραίοι κι εμείς δεν είμαστε Εβραίοι», είπε η Γκρέτελ στον αδελφό της.

« Κι επειδή είναι Εβραίοι τι σημαίνει;»

« Σημαίνει..., σημαίνει..., επανέλαβε η Γκρέτελ που προσπαθούσε να σκεφτεί προσεκτικά την απάντησή της, σημαίνει ότι είναι κατώτεροι από μας», είπε τελικά ευχαριστημένη από την απάντησή της.

« Γιατί ;», ρώτησε τελικά ο Μπρούνο.

« Εμ..., επειδή... ,είπε Γκρέτελ που αυτή τη φορά πραγματικά δεν ήξερε την απάντηση, ε... δεν ξέρω γιατί», παραδέχτηκε τελικά και κοίταξε εξεταστικά τον Σμούελ. Ίσως τελικά να μην έχουμε και τόσες διαφορές, σκέφτηκε η Γκρέτελ.

« Τέλος πάντων, εσύ τι κάνεις εδώ;», ρώτησε τον Μπρούνο η Γκρέτελ.

« Ήρθα για να δω τον Σμούελ, είπε ο Μπρούνο, είναι η τελευταία μας μέρα εδώ και ήρθα να τον αποχαιρετήσω, μάλιστα αφού είναι η τελευταία μας μέρα μαζί είχαμε σχεδιάσει να πάω κι εγώ απ' την μεριά του φράκτη που ζει ο Σμούελ, για να κάνουμε εξερεύνηση και να τον βοηθήσω να βρει τον πατέρα του.»

Η Γκρέτελ θυμήθηκε πως πριν φύγει για το Ουστ-Βιτς είχε κι αυτή τρεις καλές φίλες, την Ίζομπελ, την Λουίζ και την..., εμ, την... είχε ξεχάσει το όνομα της τρίτης φίλης της. Τότε, σε μια στιγμή καλοσύνης σκέφτηκε πως δεν ήθελε να αφήσει να ξεχάσει και ο Μπρούνο τον νέο του καλύτερο φίλο και μιας και ήταν η τελευταία φορά που ο Μπρούνο θα συναντιόταν με τον Σμούελ σκέφτηκε να παραλείψει το γεγονός ότι είναι Εβραίος και να τους αφήσει να διασκεδάσουν.

«Λοιπόν, καλά αν είναι η τελευταία σας μέρα μαζί, τότε μπορείτε να διασκεδάσετε!» είπε η Γκρέτελ.

« Ζήτω!», είπαν με μια φωνή τα δύο αγόρια.

« Αλλά, συνέχισε η Γκρέτελ, πρέπει να έρθω κι εγώ μαζί σας, στην άλλη πλευρά του φράκτη», είπε κι ένα πλατύ χαμόγελο φάνηκε στο πρόσωπό της.

Ο Μπρούνο σκέφτηκε για λίγο. Αν άφηνε την Γκρέτελ να έρθει μαζί τους δε θα είχε τόση πλάκα, απ' την άλλη όμως ήταν η τελευταία φορά που θα έβλεπε τον Σμούελ, αλλιώς θα έπρεπε να περιμένει μέχρι τις διακοπές, και η τελευταία του ευκαιρία να κάνει εξερεύνηση στην άλλη πλευρά του φράκτη. Αν όμως δεν έπαιρνε την Γκρέτελ μαζί του, εκείνη θα το έλεγε στη μαμά και στον μπαμπά και μάλλον δε θα τον άφηναν να ξαναδεί τον Σμούελ κι αυτό ήταν χειρότερο απ' το να έρθει και η Γκρέτελ μαζί τους.

« Εντάξει» είπε ο Μπρούνο και η Γκρέτελ του χαμογέλασε, της άρεσε να τον πειράζει.

« Για να πας στην άλλη πλευρά του φράκτη θα πρέπει να φορέσεις κι εσύ ριγέ πιτζάμες», είπε ο Μπρούνο και χαμογέλασε κι αυτός γιατί και του Μπρούνο του αρέσει να πειράζει την αδελφή του.

« Σμούελ μπορείς να φέρεις ένα ζευγάρι ριγέ πιτζάμες κι ένα σκουφάκι και για την Γκρέτελ;», ρώτησε ο Μπρούνο τον φίλο του που όλη αυτή την ώρα τους κοίταζε πουμίλαγαν.

Ο Σμούελ κατένευσε.

« Θα έρθω σε δέκα λεπτά με τις ριγέ πιτζάμες της Γκρέτελ προς το παρόν πάρε και φόρα τις δικιές σου», είπε χαμηλόφωνα στον Μπρούνο και του έδωσε τις πιτζάμες μέσα από το συρματοπλεγμά. Έπειτα, έφυγε, πήγε να φέρει ένα ακόμα ζευγάρι ριγέ πιτζάμες.

Ο Σμούελ είχε πάει μέσα στην αποθήκη με τις ριγέ πιτζάμες και ο Μπρούνο με την Γκρέτελ είχαν μείνει να τον περιμένουν. Ο Μπρούνο προσπαθούσε να βρει με τα μάτια του ένα μέρος για να ντυθεί – δεν ήθελε να αλλάξει ρούχα μπροστά στην αδελφή του-. Ξαφνικά, παρατήρησε ένα δέντρο – το δέντρο που είχε κρυφτεί προηγουμένως η Γκρέτελ- πήρε τις ριγέ πιτζάμες του και πήγε να ντυθεί εκεί. Η Γκρέτελ τον κοίταξε σιωπηλή κι αποφάσισε να μην τον ρωτήσει πού πήγαινε, γιατί ήταν φανερό πως πήγαινε κάπου να αλλάξει.

Όταν γύρισε ο Μπρούνο, ο Σμούελ πλησίαζε προς το μέρος τους κρατώντας ένα ακόμα ζευγάρι ριγέ πιτζάμες. Ο Μπρούνο έμοιαζε ακριβώς σαν τον Σμούελ. Η μόνη τους διαφορά ήταν πως ο Σμούελ ήταν αρκετά πιο αδύνατος από τον Μπρούνο αλλά κατά τ' άλλα ήταν ίδιοι. Η Γκρέτελ πήρε κι εκείνη τις ριγέ πιτζάμες της και πήγε κι εκείνη να αλλάξει πίσω απ' το δέντρο απ' το οποίο είχε αλλάξει και ο Μπρούνο.

Λίγο αργότερα ήταν όλοι έτοιμοι. Ο Μπρούνο και η Γκρέτελ έμοιαζαν πολύ με τον Σμούελ φορώντας τις ριγέ πιτζάμες. Ο Σμούελ ανασήκωσε το συρματοπλέγμα, για να περάσουν από κάτω. Ο Μπρούνο έσκυψε και πέρασε κάτω από το συρματοπλέγμα. Το έδαφος κάτω από το συρματοπλέγμα είχε γεμίσει λασπόνερα εξαιτίας της βροχής και οι πιτζάμες του Μπρούνο είχαν λερωθεί λίγο, όμως δεν τον ένοιαζε και πολύ.

Αυτό που τον ένοιαζε πραγματικά ήταν πως ήταν απ' την άλλη πλευρά του φράκτη με τον καλύτερό του φίλο για πάντα, τον Σμούελ. Τα δύο αγόρια κοιτάχτηκαν – ήταν η πρώτη φορά που βρίσκονταν απ' την ίδια πλευρά του φράκτη κι αυτό τους φαινόταν παράξενο. Ήθελαν να αγκαλιαστούν, γιατί ήξεραν πως τόσο καιρό μιλούσαν και έλεγαν διάφορες ιστορίες ο ένας στον άλλο αλλά ποτέ δεν είχαν αγκαλιαστεί και μάλιστα δεν είχαν καν ακουμπήσει ο ένας τον άλλο εκτός από ελάχιστες φορές, όπως τότε όταν ο Σμούελ συγχώρεσε τον Μπρούνο, επειδή είχε πει στον υπολοχαγό Κότλερ πως δεν τον ξέρει κι έπειτα οι στρατιώτες τον χτύπησαν, αλλά τελικά απλώς χαμογέλασαν ο ένας στον άλλο. Ήταν η σειρά της Γκρέτελ να περάσει από το συρματοπλέγμα κι αφού πέρασε φαινόταν κάπως αηδιασμένη, γιατί οι ριγέ πιτζάμες της είχαν γεμίσει λάσπες, έπειτα όμως τους χαμογέλασε. Τα τρία παιδιά ξεκίνησαν να προχωράνε.

Όλο αυτόν τον καιρό που ο Μπρούνο κοιτούσε αυτό το μέρος σκεφτόταν ότι οι άνθρωποι που ζούσαν εκεί πρέπει να ήταν πολύ τυχεροί, γιατί φορούσαν όλη μέρα τις πιτζάμες τους. Επίσης, πίστευε πως τα παιδιά που ζούσαν εκεί θα ήταν πολύ τυχερά και αυτά γιατί είχαν κάποιον να παίζουν και θεωρούσε πολύ άδικο που αυτός δεν είχε κανέναν, για να παίζει. Όταν όμως μπήκε μέσα ανακάλυψε πως ούτε οι μεγάλοι ήταν χαρούμενοι ούτε τα παιδιά έπαιζαν. Όλοι ήταν στενοχωρημένοι και υπερβολικά αδύνατοι, είχαν σκυμμένο το κεφάλι και ήταν έτοιμοι να κλάψουν. Ο Μπρούνο απογοητεύτηκε κάπως και αποφάσισε πως τελικά δε του άρεσε αυτό το μέρος, όμως δεν είπε τίποτα. Η Γκρέτελ στην αρχή ήταν αηδιασμένη βλέποντας αυτό το μέρος αλλά μετά αφού σκέφτηκε πως κάποιοι άνθρωποι ήταν αναγκασμένοι να ζουν εδώ υπό αυτές τις συνθήκες, στεναχωρήθηκε και τους λυπήθηκε, όμως ούτε αυτή είπε τίποτα.

Αφού προχώρησαν λίγο ακόμα έφτασαν σ' ένα μέρος όπου βρίσκονταν κάποιοι στρατιώτες. Για να μπορέσει να δει καλύτερα μπήκε κι αυτός στη σειρά μαζί με κάτι άλλους ανθρώπους και περίμενε να τελειώσουν οι στρατιώτες αυτά που τους έλεγαν. Ο Σμούελ και η Γκρέτελ τον ακολούθησαν και μπήκαν κι αυτοί στη σειρά δίπλα του. Όταν οι στρατιώτες σταμάτησαν να μιλάνε οι άνθρωποι που ήταν μαζεμένοι και τους άκουγαν διαλύθηκαν και πήγαν ο καθένας στη δουλειά του, με σκυφτό κεφάλι όπως

πάντα. Όμως ο Μπρούνο, ο Σμούελ και η Γκρέτελ έμειναν εκεί. Ο Μπρούνο που δεν είχε καταλάβει ακόμα τι συνέβαινε πλησίασε έναν στρατιώτη για να τον ρωτήσει τι γινόταν.

« Με συγχωρείτε κύριε...», του είπε ο Μπρούνο.

Ο στρατιώτης γύρισε προς το μέρος του και προς μεγάλη έκπληξη του Μπρούνο ο στρατιώτης ήταν ο Πατέρας του. Ο Πατέρας τον κοίταξε καλά-καλά και γούρλωσε τα μάτια.

« Μπρούνο;! Τι κάνεις εσύ εδώ ;», ρώτησε γεμάτος έκπληξη ο Πατέρας. Ο Μπρούνο δεν ήξερε τι να πει, είχε χάσει τα λόγια του. Το στόμα του ήταν ορθάνοιχτο και σχημάτιζε ένα μεγάλο όμικρον από την έκπληξη. Τελικά γύρισε προς το μέρος του Σμούελ και της Γκρέτελ κι αυτοί κοίταξαν τον Πατέρα. Η Γκρέτελ τον αναγνώρισε αμέσως κι έκανε ένα βήμα μπροστά ενώ το στόμα της σχημάτιζε επίσης ένα μεγάλο όμικρον από την έκπληξη. Βλέποντάς την ο Σμούελ έκανε κι αυτός ένα βήμα μπροστά μην έχοντας καταλάβει ακριβώς τι συνέβαινε.

« Μπρούνο, Γκρέτελ τι κάνετε εδώ; », επανέλαβε ο Πατέρας.

« Εμ... , ε... , είπε δειλά ο Μπρούνο, ήρθα εδώ να δω τον Σμούελ, συνέχισε, και... , και επειδή είναι η τελευταία μας μέρα μαζί αποφασίσαμε να έρθουμε εδώ για εξερεύνηση και για να τον βοηθήσω να βρει τον πατέρα του.», ο Πατέρας κατένευσε προσπαθώντας να βάλει σε τάξη στο μυαλό του αυτά που μόλις του είχε πει ο Μπρούνο.

« Και η Γκρέτελ ,τι κάνει εδώ;», ρώτησε έπειτα από λίγο.

« Ε, εγώ τον ακολούθησα όταν έφευγε απ' το σπίτι και όταν φτάσαμε εδώ με άφησε κι εμένα να έρθω μαζί τους.», εξήγησε η Γκρέτελ.

« Για μισό λεπτό, είπε ο Πατέρας, Μπρούνο ποιος είναι ο Σμούελ;», ρώτησε κι έστρεψε το βλέμμα του προς τον Μπρούνο.

« Αυτός, είπε ο Μπρούνο και έδειξε το φίλο του, είναι ο φίλος μου.»,είπε.

« Ο φίλος σου; Είσαι φίλος με έναν απ' αυτούς; Πώς έγινε αυτό; Δεν μπορείς να είσαι φίλος με αυτούς, δεν ανήκεις με αυτούς!», είπε αυστηρά.

« Δεν με νοιάζει, ο Σμούελ είναι φίλος μου και δεν τον αφήνω!, είπε δυναμικά ο Μπρούνο που ήταν αποφασισμένος να μην αρνηθεί ξανά τη φιλία του με τον Σμούελ.

« Μην μου αντιμιλάς! Πήγαινε να φορέσεις τα ρούχα σου και πάμε αμέσως σπίτι όπου θα μπεις τιμωρία!», είπε ο Πατέρας στον Μπρούνο.

« Όχι!, επέμενε ο Μπρούνο, Δεν φεύγω αν δε βοηθήσω τον Σμούελ!», είπε αποφασιστικά ο Μπρούνο.

« Μπρούνο, είπα πήγαινε!», είπε ακόμη πιο δυνατά ο Πατέρας.

Ο Μπρούνο και η Γκρέτελ έσκυψαν το κεφάλι. Ο Πατέρας αναστέναξε και σκέφτηκε για λίγο επανέλαβε στο μυαλό του τα λόγια του Μπρούνο και διέκρινε αποφασιστικότητα, δύναμη, τόλμη και θάρρος. Έπειτα, σκέφτηκε πως αυτά είναι απαραίτητα για έναν στρατιώτη και ένωσε περήφανος για τον γιο του. Έτσι του χάιδεψε τα μαλλιά κι ο Μπρούνο σήκωσε το κεφάλι. Ο Πατέρας του έκανε νόημα να και πήγαν οι δυο τους λίγο πιο πέρα σ' ένα παγκάκι.

« Απ' ό,τι φαίνεται αγαπάς πολύ τον Σμούελ.», είπε ο Πατέρας στον Μπρούνο ήρεμα.

« Ναι, ο Μπρούνο είναι πολύ καλός και είμαστε καλύτεροι φίλοι για πάντα.», είπε ο Μπρούνο.

« Αν είναι τόσο σημαντικός για σένα τότε μπορώ να παραβλέψω το γεγονός ότι είναι Εβραίος.»

Το πρόσωπο του Μπρούνο φωτίστηκε και απλώθηκε ένα χαμόγελο στο πρόσωπό του.

« Τι θέλεις να κάνουμε ;», τον ρώτησε ο Πατέρας που χαμογελούσε κι αυτός.

« Δε θέλω να χωρίσω με τον Σμούελ, θέλω να μείνει ο καλύτερός μου φίλος για πάντα.», είπε ο Μπρούνο.

« Μπορεί να μείνει μαζί μας, για να μπορούμε να παίζουμε μαζί κάθε μέρα;», ρώτησε ο Μπρούνο μετά από λίγο.

Ο Πατέρας το σκέφτηκε για λίγο κι έπειτα από ένα σωρό παρακάλια δέχτηκε.

Ο Σμούελ καταχάρηκε μόλις του το ανακοίνωσε ο Πατέρας. Ο Μπρούνο ήξερε ότι ο πατέρας το ήταν καλός άνθρωπος αλλά εκείνη τη μέρα είδε πόση καλοσύνη έτρεφε. Όλοι ήταν χαρούμενοι ακόμα και η Γκρέτελ που παρόλο που δε γνώριζε τον Σμούελ τον είχε είδη συμπαθήσει.

Γύρισαν σπίτι και η Μητέρα παρόλο που δεν ήταν αρκετά σίγουρη στην αρχή συμφώνησε, αφού της μίλησε ο Πατέρας.

Την άλλη μέρα ο Πατέρας πήγε στην άλλη πλευρά του φράκτη που ήταν η δουλειά του και έψαξε στα αρχεία του στρατού πληροφορίες για την οικογένεια του Σμούελ. Βρήκε πως η μητέρα, ο πατέρας κι ο παππούς του είχαν πεθάνει και πως ο αδελφός του βρισκόταν σε ένα άλλο μέρος πολύ μακριά απ' το Ουστ-Βιτς. Δήλωσε πως ο Σμούελ δε θα έμενε πια εκεί κι έπειτα παραιτήθηκε, θυμήθηκε τα λόγια της γιαγιάς και δεν ήθελε πια να κάνει αυτή τη δουλειά. Λίγες μέρες αργότερα ο Μπρούνο και η οικογένειά του μετακόμισαν ξανά στο σπίτι τους στο Βερολίνο. Επίσης, στο Βερολίνο μετακόμισε και ο παππούς μαζί τους, γιατί δεν ήθελαν να μένει μόνος του τώρα που είχε πεθάνει η γιαγιά. Ο Πατέρας έπιασε δουλειά στο εστιατόριο του παππού και του άρεσε πολύ περισσότερο από την παλιά του δουλειά.

Τώρα πια, ο Μπρούνο είχε τέσσερις καλύτερους φίλους για πάντα τον Καρλ, τον Ντανιέλ, τον Μάρτιν και τον Σμούελ.

Άρτεμις Τσούκα